

Դանիելի Գիրքը — Քառասունհինգերորդ համար

Խորհրդանշական վերափոխումը. Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ի գաղտնիքի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-01-09

Դանիելի գրքում հիշատակված «ամենօրյա»-ն Ուիլյամ Միլլերի կողմից ճանաչվեց որպես հեթանոսական Հռոմի կամ հեթանոսության խորհրդանիշ, սակայն վերջին օրերում այն Ուիլյամ Միլլերի հիմնարար ճշմարտությունների մերժման խորհրդանիշն է: Այն ներկայացնում է մի ապստամբության ավարտը, որ սկսվել էր 1863 թվականին՝ Միլլերի՝ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխում Մովսեսի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ ունեցած ըմբռնման մերժմամբ: Երբ աղվենտիզմը մերժեց «ամենօրյա»-ի՝ որպես հեթանոսության ճիշտ նույնականացումը, նրանք սատանայի խորհրդանիշը դարձրին Քրիստոսի խորհրդանիշ: Եսայիան ցույց է տալիս, որ այս գործը իրերի գլխավոր շրջումն էր: «Ամենօրյա»-ի մերժումը հաստատվեց 1930-ական թվականներին (աղվենտիզմի երրորդ սերնդում), սակայն այն վեճի առարկա էր եղել դեռևս 1901 թվականից (աղվենտիզմի երկրորդ սերնդում): Ինչպես հին Իսրայելի դեպքում, ճշմարտության աստիճանական մերժումը հանգեցրեց մի մոլորության ընդունման, որն իր մեջ պարունակում էր աններելի մեղքի տարրերը:

Մանրախնդիր հրեաների համար աններելի մեղքը ներկայացվեց այն ժամանակ, երբ նրանք այն գործերը, որ Քրիստոսն էր կատարել, նույնացրին սատանայի գործերի հետ: Հին Իսրայելը ժամանակակից Իսրայելի գլխավոր խորհրդանիշն է, և ժամանակակից Իսրայելն արեց հենց այդ բանը, միայն՝ հակառակ ձևով: Նրանք վերցրին սատանայի գործերը (հեթանոսությունը) և այդ գործերը վերագրեցին Քրիստոսին: Հին Իսրայելի ապստամբությունը ներառում է նաև սատանային որպես իրենց թագավոր ընտրելը:

Ուստի երբ Պիղատոսը լսեց այդ խոսքը, դուրս բերեց Հիսուսին և նստեց առյանի աթոռին՝ այն տեղում, որ կոչվում էր Սալարկ, իսկ եբրայեցերեն՝ Գաբբաթա: Եվ Ջատկի պատրաստության օրն էր, և մոտավորապես վեցերորդ ժամը. և նա ասում է հրեաներին. «Ահա՛ ձեր Թագավորը»: Բայց նրանք աղաղակում էին. «Վե՛ր առ նրան, վե՛ր առ նրան, խաչի՛ր նրան»: Պիղատոսը նրանց ասում է. «Ձեր Թագավորի՞ն խաչեմ»: Քահանայապետները պատասխանեցին. «Մենք թագավոր չունենք, բացի Կեսարից»: Ապա նա նրան հանձնեց նրանց, որպեսզի խաչվի: Եվ նրանք վերցրին Հիսուսին ու տարան: Հովհաննես 19:13–16.

Պիղատոսը հեթանոսական Հռոմի ներկայացուցիչն էր, և Քույր Ուայթը նույնականացնում է, որ Հայտնության տասներկուերորդ գլխում երկնքից վար ընկեցված վիշապը Սատանան է, սակայն երկրորդական իմաստով վիշապը նաև հեթանոսական Հռոմն է: Հետևաբար վիշապը խորհրդանշվում է «ամենօրյա»-ով: Հին Իսրայելի ապստամբության վերջը, երբ նրանք հրապարակավ հռչակեցին. «Մենք կայսրից բացի ուրիշ թագավոր չունենք», ներկայացնում էր նրանց հրապարակային

հայտարարությունը, թե իրենք իրենց թագավորի հպատակներն են, և իրենց թագավորը Սատանան էր: Աստծու՝ որպես Թագավորի, դեմ ուղղված այդ ապստամբությունը սկսվեց Սամուել մարգարեի օրերում, երբ նրանք մերժեցին Աստծուն՝ որպես իրենց թագավորի, և պահանջեցին, որ իրենց տրվի մարդկային թագավոր, որպեսզի իրենք լինեն մյուս ազգերի պես:

Այն ժամանակ Իսրայելի բոլոր ծերերը հավաքվեցին և եկան Սամուելի մոտ՝ Ռամայում, և ասացին նրան. «Ահա դու ծերացել ես, և քո որդիները քո ճանապարհներով չեն ընթանում. ուստի այժմ մեզ համար մի թագավոր նշանակիր, որ դատի մեզ, ինչպես բոլոր ազգերին»: Բայց այս բանը տհաճ եղավ Սամուելի աչքին, երբ ասացին. «Մեզ մի թագավոր տուր, որ դատի մեզ»: Եվ Սամուելը աղոթեց Տիրոջը: Եվ Տերն ասաց Սամուելին. «Լսիր ժողովրդի ձայնին այն ամենում, ինչ որ ասում են քեզ, որովհետև քեզ չեն մերժել, այլ Ինձ են մերժել, որպեսզի Ես նրանց վրա չթագավորեմ: Ինչպես բոլոր այն գործերը, որ արել են այն օրից, երբ նրանց Եզրիպտոսից դուրս բերեցի, մինչև այս օրը, որով Ինձ թողել են և ուրիշ աստվածների ծառայել, այդպես էլ քեզ են անում»: Ա. Թագավորաց 8:4–8.

Հին Իսրայելը երբեք չճանաչեց, որ իրենք մերժել էին Աստծուն, կամ որ երկրային թագավոր ունենալու իրենց ցանկությունը պիտի հասներ այն աստիճանի, որ նրանք խաչեին Մեսիային և Սատանային ընտրեին որպես իրենց թագավոր: Նրանց ապստամբությունը ծածկված էր իրենց աչքերից իրենց իսկ ինքնաարդար գաղափարներով, թե Աստծուն մերժած լինելով հանդերձ՝ իրենք դեռ ընտրյալ ժողովուրդն էին, քանզի, ի վերջո, ինչպես նրանք էին տրամաբանում, Աստված դեռ պահպանում էր սուրբ մարգարեական ծառայությունը, նույնիսկ Սամուելից հետո:

Նրանք սխալ մեկնաբանեցին մարգարեների մարգարեական ծառայությունը՝ հավատալով, թե Աստծո մարգարեների ներկայությունն ապացուցում էր, որ իրենք Աստծո ընտրյալ ժողովուրդն էին: Նրանք չէին տեսնում, որ հեռու էին Աստծուց, և որ մարգարեները ձգտում էին նրանց դարձյալ Աստծո մոտ առաջնորդել, քանի որ մարգարեների գործունեությունը մեկնաբանում էին որպես Աստծո առաջնորդության ապացույց: Եվ այս՝ հակառակ այն բանին, որ նրանք շարունակաբար մերժում էին իրենց ուղարկված մարգարեների բոլոր պատգամները: Նույն խաբեությունը 1863 թվականին վրա հասավ ադվենտիզմին:

Ադվենտիզմը մերժեց այն շարժումը, որ միավորվել էր Վիլյամ Միլլերի ծառայության միջոցով, և ընտրեց դառնալ իրավաբանորեն գրանցված եկեղեցի հենց այն նույն տարում, երբ մերժեց Մովսեսի «յոթ ժամանակներին» պատգամը, ինչպես այն ներկայացվել էր Եղիայի (Վիլյամ Միլլերի) կողմից: Նույն տարում նրանք կազմեցին կեղծ մարգարեական աղյուսակ, որն այլևս չէր կարելի ընթերցել և այլևս չէր կարող «խոսել»՝ ըստ Ամբակում 2.3-ի, որովհետև դրա բացատրության համար անհրաժեշտ էր առանձին թերթիկ: Ամբակումի աղյուսակները կարելի էր ընթերցել այնպես, ինչպես որ կային, և հետևաբար դրանք կարող էին «խոսել»:

Ադվենտիզմը հրաժարվեց որևէ ինքնաքննություն կատարել 1863 թվականին իրենց կատարած ընտրության վերաբերյալ, որովհետև, ի վերջո, իրենց մեջ ունեին

մարգարետուհուն, ինչը, իրենց կարծիքով, ապացուցում էր, թե իրենք Հայտնության գրքում նույնացված մնացյալ ժողովուրդն են, որն ուներ Մարգարետության Հոգին: Նրանք դրսևորեցին նույն ոգին և վերաբերմունքը, ինչ հին Իսրայելը, և այն ապստամբությունը, որ սկսվեց Միլլերի կողմից հայտնաբերված առաջին գոհարի մերժումով, ի վերջո նրանց տարավ նաև «ամենօրյա»-ի գոհարի վերաբերյալ Միլլերի նույնացման մերժմանը:

Ժամանակակից Իսրայելը մերժեց Միլլերի «ամենօրյա»-ի ըմբռնումը՝ որպես հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշ, որն իր հերթին Սատանայի խորհրդանիշն է, և պնդեց, թե «ամենօրյա»-ն Քրիստոսի խորհրդանիշն է: Այլ խոսքով՝ ժամանակակից Իսրայելը ընտրեց ընդունել սատանայական խորհրդանիշը որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ: Ինչպես հին Իսրայելը հայտարարեց, թե իրենք Կեսարից բացի ուրիշ թագավոր չունեն՝ հեթանոսական Հռոմի ներկայացուցչին, որը Սատանայի խորհրդանիշն է:

Մարգարեական կիրառության տեսանկյունից, այդ ընտրությունը պահանջում էր, որ ժամանակակից Իսրայելը պետք է վերասահմանի Դանիելի յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխները, որոնք հենց այն գլուխներն էին, որ ներկայացված են Ուլայի գետով և որոնք Միլլերի շարժման պատմության մեջ գիտության աճն էին: Նրանք հարկադրված էին փոխելու այդ գլուխները, որովհետև ութերորդ գլուխը «ամենօրյային» ուղղակիորեն հղում է կատարում երեք անգամ:

Պատմության այն հարկադրանքով, որի մեջ Ուլայի գետի տեսիլքը բացվեց, միլլերիստները չէին կարող տեսնել այլ երկրային թագավորություններ մինչև Քրիստոսի վերադարձը և Իր հավիտենական արքայության հաստատումը, ինչպես ներկայացված է Դանիելի երկրորդ գլխում: Ուստի նրանք Հռոմի չորրորդ թագավորությունը դիտում էին որպես մեկ թագավորություն՝ երկու կողմերով: Այդ երկու կողմերը անմիջապես ներկայացված էին Դանիելի յոթերորդ և ութերորդ գլուխներում: Դանիելը մատնանշում է, որ ութերորդ գլխում ստացած տեսիլքը պետք է ըմբռնվի յոթերորդ գլխի տեսիլքի հետ կապակցությամբ:

Բաղշասար թագավորի թագավորության երրորդ տարում մի տեսիլք երևաց ինձ՝ ինձ՝ Դանիելիս, այն առաջինից հետո, որ ինձ երևացել էր: Դանիել 8:1:

Տեսիլքը, որ «սկզբում» երևաց Դանիելին, յոթերորդ գլխի տեսիլքն էր:

Բաբելոնի արքա Բելշասարի թագավորության առաջին տարում Դանիելը իր մահճում մի երազ և իր մտքի տեսիլքներ ունեցավ. ապա գրի առավ այդ երազը և պատմեց եղելության համառոտ բովանդակությունը: Դանիել 7:1:

Երկու տեսիլքները ներկայացնում են աստվածաշնչյան մարգարետության թագավորությունների երկու կողմերը, որոնք առաջին անգամ ներկայացվել էին Դանիելի երկրորդ գլխում: Բաբելոնի, Մարաց ու Պարսիկների, Հունաստանի և Հռոմի չորս թագավորությունները կրկնվում են յոթերորդ գլխում, ապա կրկին՝ ութերորդ գլխում, սակայն այստեղ տարբերություն է դրվում այդ չորս թագավորությունների

քաղաքական տարրերի և կրոնական տարրերի միջև: Դանիելի յոթերորդ գլխում թագավորությունները ներկայացված են գիշատիչ գազաններով, իսկ ութերորդ գլխում նույն թագավորությունները ներկայացվում են սրբաբանի կենդանիներով: Դանիելը ցանկանում էր հասկանալ յոթերորդ գլխի տեսիլքը, և Գաբրիելը եկավ նրա մոտ, որպեսզի այն բացատրի:

Ես՝ Դանիելս, իմ մարմնի մեջ իմ հոգով վշտացա, և իմ գլխի տեսիլքները ինձ տազնապեցրին: Մոտեցա այնտեղ կանգնածներից մեկին և նրանից հարցրի այս ամենի ճշմարիտ նշանակությունը: Եվ նա խոսեց ինձ հետ ու ինձ հայտնեց այդ բաների մեկնությունը: Այս մեծ գազանները, որ չորսն են, չորս թագավորներ են, որ երկրի վրայից պիտի ելնեն: Բայց Բարձրալի սրբերը պիտի ընդունեն թագավորությունը և հավիտյան տիրեն թագավորությանը, հավիտյանս հավիտենից: Դանիել 7:15-18.

Դանիելին հայտնվեց, որ չորս գազանները չորս երկրային թագավորություններ էին, որոնք պիտի գոյություն ունենային մինչև Աստծո հավիտենական թագավորության հաստատվելը՝ Դանիելի երկրորդ գլխի հետ համաձայնությամբ: Պիտի լինեին չորս երկրային թագավորություններ, որոնք պիտի նախորդեին Աստծո հավիտենական թագավորության գալստյանը, ինչպես ներկայացված է երկրորդ գլխում այն վեմով, որ լեռից կտրվեց և լցրեց ամբողջ երկիրը:

Քույր Ուայթը Հայտնություն գրքի տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանին անդրադառնալով՝ այդ չորս թագավորությունների վերաբերյալ միլլերիտական ըմբռնումը շատ ավելի առաջ տարավ, քան միլլերիտական ըմբռնումն էր:

«Այս պահին ներմուծվում է մի այլ խորհրդանշան: Մարգարեն ասում է. «Եւ տեսայ այլ գազան ելանելով երկրից, եւ նա ունէր երկու եղջիւր՝ գառան նման»: Համար 11: Այս գազանի թե՛ տեսքը, թե՛ նրա բարձրանալու կերպը ցույց են տալիս, որ այն ազգը, որին նա ներկայացնում է, նման չէ նախորդ խորհրդանշաններով ներկայացվածներին: Այն մեծ թագավորությունները, որոնք իշխել են աշխարհի վրա, Դանիել մարգարեին ներկայացվեցին որպես գիշատիչ գազաններ, որոնք բարձրանում էին, երբ «երկնքի չորս հողմերը բախվում էին մեծ ծովին»: Դանիել 7:2: Հայտնություն տասնյոթում մի հրեշտակ բացատրեց, որ ջրերը ներկայացնում են «ժողովուրդներ, եւ բազմութիւններ, եւ ազգեր, եւ լեզուներ»: Հայտնություն 17:15: Հողմերը կովի խորհրդանիշ են: Երկնքի չորս հողմերը, որ բախվում էին մեծ ծովին, ներկայացնում են նվաճման եւ հեղափոխության այն սարսափելի տեսարանները, որոնց միջոցով թագավորությունները հասել են իշխանության»: Մեծ պայքարը, 439:

Գազանները խորհրդանիշներ են այն նվաճումների, որոնք իրագործվեցին, երբ թագավորությունները իշխանության հասան: Գիշատիչ գազանը մարգարեաբար ներկայացնում է թագավորության քաղաքական, տնտեսական և ռազմական գործությունը: Այն նույն թագավորությունները, որոնք ներկայացված են Դանիելի երկրորդ և յոթերորդ գլուխներում, ներկայացված են նաև ութերորդ գլխում, սակայն այնտեղ դրանք բոլորը կապված են Աստծո սրբաբանից բխող տարրերի հետ, և այդպիսով ներկայացնում են թագավորությունների կրոնական տարրը, որովհետև

դրանք բոլորը եկեղեցու և պետության միություն էին:

Բաղասարի թագավորության երրորդ տարում տեսիլք երևաց ինձ՝ ինձ՝ Դանիելիս, այն առաջինից հետո, որ երևացել էր ինձ: Եվ ես տեսիլքի մեջ տեսա. և եղավ, երբ տեսա, որ ես Շուշանում էի, պալատում, որը Եղամի գավառում է. և տեսիլքի մեջ տեսա, որ Ուլայի գետի մոտ էի: Այն ժամանակ բարձրացրի աչքերս, նայեցի, և ահա գետի առաջ կանգնած էր մի խոյ, որ երկու եղջյուր ուներ. և երկու եղջյուրներն էլ բարձր էին, բայց մեկը մյուսից բարձր էր, և առավել բարձրը վերջինը դուրս եկավ: Ես տեսա խոյին, որ հարվածում էր դեպի արևմուտք, դեպի հյուսիս և դեպի հարավ, այնպես որ ոչ մի գազան չէր կարող կանգնել նրա առաջ, և ոչ ոք չկար, որ կարողանար ազատել նրա ձեռքից. այլ նա անում էր ըստ իր կամքի և մեծանում էր: Եվ մինչ ես խորհում էի, ահա արևմուտքից մի այծ եկավ ամբողջ երկրի երեսով, և գետնին չէր դիպչում. և այծն իր աչքերի միջև մի երևելի եղջյուր ուներ: Եվ նա եկավ դեպի այն երկեղջյուր խոյը, որին ես տեսել էի գետի առաջ կանգնած, և իր զորության մոլեգնությամբ վազեց նրա վրա: Եվ ես տեսա, որ նա մոտեցավ խոյին, բորբոքվեց նրա դեմ, զարկեց խոյին և կոտրեց նրա երկու եղջյուրները. և խոյի մեջ զորություն չկար նրա առաջ կանգնելու, այլ նա նրան գետին տապալեց և կոխոտեց նրան. և ոչ ոք չկար, որ կարողանար խոյին ազատել նրա ձեռքից: Ուստի այծը չափազանց մեծացավ. և երբ նա զորացավ, մեծ եղջյուրը կոտրվեց, և դրա փոխարեն դուրս եկան չորս երևելի եղջյուրներ՝ դեպի երկնքի չորս քամիները: Դանիել 8:1-8:

Ութերորդ գլուխը սկսվում է նրանով, որ Դանիելը հաստատում է, թե ինքն այդ ժամանակ ապրում էր աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորության (Բաբելոնի) պատմական ժամանակաշրջանում, սակայն նրա տեսիլքը չի նշում որևէ խորհրդանիշ, որը պիտի ներկայացներ Բաբելոնը, որովհետև այն սկսվում է խոյով, որը ներկայացնում էր երկրորդ երկրային թագավորությունը՝ Մարա-Պարսկաստանը: Բաբելոնի խորհրդանիշի բացակայությունը միտումնավոր է, որովհետև Բաբելոնի առաջնային բնորոշումներից մեկն այն է, որ այն ներկայացնում է մի թագավորություն, որը հեռացվում է և ապա վերականգնվում, ինչպես ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորի՝ «յոթ ժամանակ» գազանի պես ապրելով: Այդ «յոթ ժամանակների» ընթացքում ներկայացվում է հոգևոր Բաբելոնի մի տարր (պապականությունը), որովհետև պապականությունն այն թագավորությունն է, որը մոռացվում է խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ընթացքում, երբ նա ուներ մահացու վերք: Այն փաստը, որ Դանիելը նշում է, թե ինքը տեսիլքը ստացավ «Բաղասար արքայի թագավորության երրորդ տարում», Բաբելոնը նույնացնում է որպես այն թագավորությունը, որ նախորդում է Մարա-Պարսկաստանի երկրորդ թագավորությանը, սակայն ընդգծում է Բաբելոնը որպես ծածուկ, կամ մոռացված թագավորություն, որը մոռացվում է մեկ թագավորի օրերում:

Ութերորդ գլխի գազանները հափշտակիչ գազաններ չեն, այլ այնպիսի կենդանիներ են, որոնք գործածվում էին որպես զոհաբերական կենդանիներ սրբարանի ծառայության մեջ: Չորրորդ թագավորությունը ներկայացված է որպես «փոքր եղջյուր», ոչ թե որպես գազան, սակայն եղջյուրները Աստծո սրբարանի մաս էին, որովհետև Աստծո սրբարանի զոհասեղանները իրենց կառուցվածքի մեջ եղջյուրներ ունեին:

Մարգարեության չորս թագավորությունները ոչ միայն ներկայացված էին Դանիելի կողմից սրբարանի եզրույթներով, այլև գլխի պատմվածքը պարունակում է մի շարք բառեր, որոնք անմիջապես բխում են Աստծո սրբարանի ծառայությունից: Գլխի պատմվածքը ներկայացված է սրբարանի ծառայությունից վերցված եբրայերեն բառերով, և միևնույն ժամանակ սրբարանի ծառայության մեջ մատուցում ներկայացնելու գործողությունն էլ ներհյուսված է գլխի կառուցվածքի մեջ: Այն փաստը, որ Դանիելը դիտավորյալ կապել է յոթերորդ և ութերորդ գլուխները միմյանց հետ, հնարավորություն է տալիս նրանց, ովքեր ցանկանում են տեսնել, հասկանալու, որ յոթերորդ գլուխը նույնացնում է Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների պետական գործելակերպը, իսկ ութերորդ գլուխը՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների եկեղեցական գործելակերպը:

Ադվենտիզմը հարկադրված է եղել այս փաստը ծածկել սատանայական առասպելներով, որովհետև այս ճանաչումը բացահայտում է, որ Միլլերի գոհարները ճիշտ այնպես էին, ինչպես Աստված նախատեսել էր, որ լինեն: «Օրականի» վերաբերյալ Միլլերի հասկացողության նրանց մերժումը ներկայացվում է որպես այնպիսի պնդում, թե «Աստված հասկացողություն չուներ», որովհետև նրանք պնդում են, որ երբ Աստված կառուցվածքը տվեց Միլլերին (սուրբ հրեշտակների ծառայության միջոցով), այն ճշգրիտ չէր:

Անշուշտ, ձեր բոլոր բաները գլխիվայր շրջելը պիտի համարվի որպես բրուտի կավը. որովհետև մի թե ստեղծված գործը պիտի ասի իրեն ստեղծողի մասին՝ Ինձ չի ստեղծել. կամ մի թե կերտված բանը պիտի ասի իրեն կերտողի մասին՝ Նա հասկացողություն չուներ: Եսայիա 29:16:

Միլլերի շրջանակը մարգարեական այն կառուցվածքն էր, որ նա ճանաչեց և գործածեց, սակայն 1863 թվականից սկսած ադվենտիզմը վերադարձավ ուրացող բողոքականության և կաթոլիկության աստվածաբանական կիրառություններին, որպեսզի ծածկի Միլլերի երազի գոհարները: Ադվենտիզմն ընդունեց կեղծ շրջանակ (շրջանակված բանը), որպեսզի մերժի գործը, ինչպես նաև գործի Արարչին: Այդպիսով նրանք պնդում են, թե գործի Արարիչը հասկացողություն չունի: Այդ շրջանակի մերժումը եղել է և դեռևս մնում է 1798-ին կնիքից բացված գիտելիքի աճի մերժում: Նրանք, ովքեր մերժում են գիտելիքի աճը, մերժում են գործը և գործի Արարչին, և Դանիելի լեզվով՝ նրանք «ամբարիշտներն» էին:

Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտությամբ վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա. բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:10:

«ամբարիշտները ամբարշտություն պիտի գործեն», այսպիսով ցույց տալով ճշմարտության մերժման առաջադիմական սաստկացումը: Ամբարիշտների կողմից այդ շրջանակի մերժումը Աստծո մերժում է, և իր հերթին Աստված մերժում է ամբարիշտներին այն մերժման համար, որ նրանք փորձում են իրականացնել կեղծ շրջանակի միջոցով:

Իմ ժողովուրդը կորչում է գիտության պակասից. քանի որ դու մերժեցիր գիտությունը, ես էլ քեզ կմերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. քանի որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես էլ կմոռանամ քո որդիներին: Ովսեե 4:6:

Աստծո ժողովուրդը, որ 1844-ից մինչև 1863 թվականները Աստծո «քահանաներն» էին, մերժվեց այն «գիտության» պակասի պատճառով, որն ավելացվել էր Ուիլյամ Միլլերի ծառայության միջոցով: Կարևոր է նկատի առնել Ովսեեի վեցերորդ համարի համատեքստը, որովհետև այդ համատեքստը բացահայտում է ճշմարտության դեմ աճող ապստամբություն, որը ներկայացված է որպես «գիտություն»:

Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ Իսրայելի որդիներ, որովհետև Տերը դատ ունի երկրի բնակիչների հետ, քանի որ երկրում չկա ո՛չ ճշմարտություն, ո՛չ ողորմություն, ո՛չ էլ Աստծու գիտություն: Երդվելով, ստելով, սպանելով, գողանալով և շնանալով՝ նրանք սահմանազանցում են, և արյունը հասնում է արյան: Ուստի երկիրը պիտի սգա, և այնտեղ բնակվող ամեն ոք պիտի մաշվի՝ դաշտի գազանների, երկնքի թռչունների հետ. այո՛, նույնիսկ ծովի ձկներն էլ պիտի վերացվեն: Սակայն թող ոչ ոք չվիճի և ոչ ոք չհանդիմանի ուրիշին, որովհետև քո ժողովուրդը նման է քահանայի հետ վիճողներին: Ուստի դու պիտի ընկնես ցերեկով, և մարգարեն էլ քեզ հետ պիտի ընկնի գիշերով, և ես պիտի կործանեմ քո մորը: Իմ ժողովուրդը կործանվում է գիտության պակասից. քանի որ դու մերժեցիր գիտությունը, ես էլ քեզ պիտի մերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. և քանի որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես էլ պիտի մոռանամ քո որդիներին: Ինչպես որ նրանք բազմացան, այնպես էլ մեղանչեցին իմ դեմ. ուստի նրանց փառքը ամոթի պիտի փոխեմ: Նրանք ուտում են իմ ժողովրդի մեղքը և իրենց սիրտը դնում են նրանց անօրենության վրա: Եվ ինչպես ժողովուրդը, այնպես էլ քահանան պիտի լինի. և ես պիտի պատժեմ նրանց իրենց ճանապարհների համար և հատուցեմ նրանց իրենց գործերի համեմատ: Որովհետև պիտի ուտեն և չկշտանան, պիտի պոռնկություն անեն և չբազմանան, որովհետև դադարել են Տիրոջը ուշադրություն դարձնելուց:

Պոռնկությունը, գինին և նոր գինին խլում են սիրտը: Իմ ժողովուրդը խորհուրդ է հարցնում իր փայտե կուռքերից, և իր գավազանը հայտնում է նրան. որովհետև պոռնկությունների ոգին մոլորեցրել է նրանց, և նրանք իրենց Աստծու տակից պոռնկության են գնացել: Նրանք զոհ են մատուցում լեռների գազաթների և խունկ են ծխեցնում բլուրների վրա՝ կաղնիների, բարդիների և եղնիների տակ, որովհետև դրանց ստվերը հաճելի է. ուստի ձեր աղջիկները պիտի պոռնկություն գործեն, և ձեր հարսները պիտի շնություն անեն: Ես չեմ պատժի ձեր աղջիկներին, երբ նրանք պոռնկություն գործեն, և ոչ էլ ձեր հարսներին, երբ նրանք շնություն անեն, որովհետև իրենք են առանձնանում պոռնիկների հետ և զոհ մատուցում անառակ կանանց հետ. ուստի ժողովուրդը, որ չի հասկանում, պիտի կործանվի: Թեև դու, Իսրայել, պոռնկանում ես, բայց թող Հուդան չմեղանչի. և մի՛ գնացեք Գադգադա, և մի՛ ելեք Բեթավեն, և մի՛ երդվեք «Տերը կենդանի է»: Որովհետև Իսրայելը խոտորվում է ինչպես խոռվարար երինջը. այժմ Տերը նրանց պիտի արածեցնի ինչպես մի գառան ընդարձակ վայրում: Եփրեմը միացած է կուռքերին. թող նրան: Նրանց ըմպելիքը թթվել է. նրանք անընդհատ պոռնկություն են գործել. նրա իշխանավորները ամոթով սիրում են. «Տվե՛ք»: Քամին նրան կապել է իր թևերի մեջ, և

նրանք պիտի ամաչեն իրենց զոհերի պատճառով: Ովսեե 4:1–19:

Օսեեի նախագգուշացումն այն է, որ «Տերն երկիրի բնակիչների հետ վեճ ունի, որովհետև երկրում ո՛չ ճշմարտություն կա, ո՛չ ողորմություն, ո՛չ էլ Աստծո գիտություն»: Աղվենտիզմը վերջին օրերի Աստծո ժողովուրդն է: Այն օրը, երբ կեղտահանող խոզանակով մարդը մտնում է Միլլերի սենյակը, աղվենտիզմը՝ ներառյալ ժողովուրդը, քահանաները, մարգարեները, «որ չի հասկանում, պիտի ընկնի», որովհետև նրանք «կուռքերին են միացել»: Նրանց կուռքերը նրանց կեղծ վարդապետություններն են՝ հյուսված մի կեղծ կառուցվածքի մեջ:

Գիտության աճի մերժմամբ ներկայացված ապստամբությունը ապստամբության աստիճանական սաստկացում է, որը հասնում է այն կետին, երբ նրանց փորձության ժամանակը ավարտվում է այն հռչակմամբ, թե նրանք միացած են կեղծ ուսմունքներին, որոնք Միլլերի սենյակից դուրս են ավլվում: Նրանց ապստամբությունը ներկայացված է որպես շարունակաբար պոռնկություն գործելը: 1863 թվականից սկսած մինչև փորձության ժամանակի ավարտը, նրանք անընդհատ ապստամբում են, մինչև որ Տիրոջ բերանից դուրս են թքվում:

Գիտելիքը մերժելու ապստամբությունը ներկայացված էր նրանց «մշտապես» շնություն գործելով, և թեև նույն երբայերեն բառը չէ, իմաստը նույնն է, ինչ «tamid» երբայերեն բառինը, որը նշանակում է «մշտական», և որը Դանիելի գրքում թարգմանված է որպես «ամենօրյա»-ը:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր ուսումնասիրությունը աստվածաշնչյան մարգարեության չորս թագավորությունների վերաբերյալ:

«Այնուհետև «Օրականի» վերաբերյալ ես տեսա, որ «զոհաբերություն» բառը ներմուծվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա ճշմարիտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հնչեցրին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն կար, 1844 թվականից առաջ, գրեթե բոլորն էլ միացած էին «Օրականի» ճիշտ ըմբռնման մեջ, բայց 1844 թվականից ի վեր, խառնակության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնակությունը»: Review and Herald, November 1, 1850.